

A 2021-ES TAVASZI KIBONTAKOZÁS

A nyitás terve ismét június 4-e, a Nemzeti Összetartozás Napja lett, de a covid elszóltotta szellemi és fizikai vezetőnket, Soós Tamás nyá. alezredes urat a Híradó Tagozat elnökét. Temetése május 26-ra lett kitűzve a Fiumei úti Nemzeti Sírkertbe.

Régen koszorúztuk névadónk, Puskás Tivadar, és a magyar honvédelem legnagyobb tábornoka, Görgei Artúr sírját is. Mivel mindkettő a Nemzeti Sírkertben található úgy terveztük, hogy a temetésen mindenképpen megjelenő „keménymag” közössége a szertartás után tegye tiszteletét a két történelmi személyiség emlékművénél is. Sajnos az Úr másképpen döntött: „Soós Tamás özvegyét - nem coviddal – kórházba vitték,” így a hamvak szórása szeptember 1-re tolódott.

Az 8 hónap bezártság után végre összetrombitált bajtársakat 2-3 nappal a temetés előtt lélekölő lett volna szélnek-ereszteni. A Nemzeti Sírkert helyett május 26-án egy lengyel emlékhelyet, az óbudai Katinyi Mártírok Parkját kerestük fel.

Katinyi Mártírok Emlékműve

Árpád apánk és az Árpád Gimnázium előtt

Ha már ott voltunk nem maradhatott ki az Aquincumi Katonavárosi Amfiteátrum romjainak egyéni és csoportos fényképezgetése sem.

Gyülekezik a Nagycsapat

Háttérben az aréna

Sokan voltunk, de minden megjelent bajtársunk védettségi állapota, valamint felszerelése lehetővé tette, hogy ismét a Római parti teraszon, mindig Tamásra gondolva befaljunk egy-egy hekket.

Amiért jöttünk, a HEKK

FŐNÖKÜNK a Mesterrel

A FŐNÖK vigyázó tekintete

Négy grácia

SZOMORKODUNK!!!

TALÁLKOZÁS A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJÁN

Ha egyszer a nyitás lavinája elszabadult, akkor nem lehetett megállítani. Június 4-én, az országcsonkító gyalázat 100. évfordulójára elkészített Trianoni Emlékhelyre tervezett közös főhajtás népiünnepélyünké vált. Az igencsak meglehetősen, a Magyar Parlament főbejáratával

pontosan szemben, az Alkotmány utca végén földbe süllyesztett fekete gránit „helységnév kavalkád” távolról érthetetlennek tűnt (Az utolsó békeév: 1913 hivatalos, közel 13.000 települése nevét vésték - random sorrendben - mementóként kemény gránitba nemcsak az elkövetkező 100 évre, hanem – az egyiptomi piramisok köveiből kiindulva – évezredekre.)

Az utóbbi években végre ismét egyre jobban terjed a „Nyelvében él a nemzet.” szállóige, így aztán első blikkre, nagyon távol áll nemzeti mentalitásunktól a magyar településnevek virtuális kriptája. A főhajtásra előre csak 8-10-en jelentkeztek. Az Ő születési helyük táblájának helyét egy webes applikáció felhasználásával előre megsaccoltuk, de végül több mint 30-an jöttünk össze, feleségek, testvérek társaságában.

Többen megijedtek és nem mertek elindulni a lefelé mélységbe

Elsőnek egy Kolozsvárott született özvegy bajtársnő kérdezte meg tőlem, hogy hol keresse szülővárosa nevét. „Oh, Kolozsvár a kincses város! Ugyanakkora betűkkel lesz kiírva, mint Budapest, a főváros. Én az északi oldalon szaladnék végig, és ha a délin van, akkor addig vissza kell sétálnod!” (Jól licitáltam az északi középtájról hallottam a kiáltást: „Hurrá! Megtaláltam!!!” ...és már készítette is 85 évesen a szelfit.) Ezt, az első sikeres találatot, elkeseredett keresést követő össznépi fényképkészítés kavalkád követte. A szülőfalu, az iskolaváros a haverokkal, szelfi édesanyám szülővárosával, ... „Segítsetek már megkeresni Maglódot!” Látom van okos-telefonod. Írd be „összetartozás emlékhelye településnév kereső”. Mehet a „Maglód”. Látod: az északi fal 2/3-nál; BRASSÓ és FADD között. Odakísérjelek?

Az első sikeres találat után szinte mindenki többre vágyott, és lázasan keresni kezdte ősei otthonát Nagy-Magyarországon.

Kenderes

**Az örök-
mécses**

Balassagyarmat

A több mint 2 órás „zsibvásárt” csak egy a jelenlegi Csonka-Magyarország területén található, de szellemiségében Nagy-Magyarországhoz kapcsolódó igen márkás hellyel illetni folytatni. Ez a közeli Falk Miksa utcában, a többek által is már alaposan megismert „**Tokaji Borozó**” lett.

ASZTALTÁRSASÁGOK

Jó étvágyat! Egészségetekre!

Igaz, hogy az én őseim többsége a Badacsonyi környéki temetőben alussza örök álmát, és szeretünk: „A badacsonyi bornak nincsen párja, ki ezt issza e Földön jut be a mennyországba.”. Azért én is lesétáltam azon pár lépcsőn és ha nem is aszúval, száraz szamorodnival minden bajtársammal koccintottam a második nyitás tiszteletére, Soós Tamás emlékére. (A három karéj lilahagymás zsíroskenyérrel meg említés se tétessék!)

KIRUCCANÁS A BUDAI HEGYEKBE

Ha egyszer egy 8 hónapja a saját „garázsában veszteglő szerelvénnyel” előtt kinyitják a kaput és végre elindulhat, akkor nincs az az elvetemült gazember, aki meghúzná a vészféket. Vagyis nosztalgiáztunk: „Úttörőgyerek sose kesereg, megfogja motyóját és kirándulni megy.”

Június 8-a verőfényes reggelén a Széll Kálmán (anyai neve: Moszkva) térről az 56-os sárgavillamoson utaztunk Hűvösvölgybe. Onnan a piros gyermekvasút (magyarul: az Úttörővasút) kisiskolás „kalauzbácsi” társaságában, kisiskolás állomásfőnök „nénik” irányításával elkanyargott velünk egészen a Normafa megállóig. Ott egy séta fagyis és friss rétes társaságában, majd visszazárás a következő vonat egyikére csak egy megállónyi a Széchenyi-hegyi végállomásig. TV-torony, Széchenyi-emlékmű és egy piros fogaskerékkel vissza a Városmajorba. Szép ez mi hazánk és pompás a budai hegyvidék. Nézzétek csak meg a következő fotókon!

A piros úttörővasút előtt

Kalauz bácsi

Budapest a Normafától fényképezve

Rétesre várva

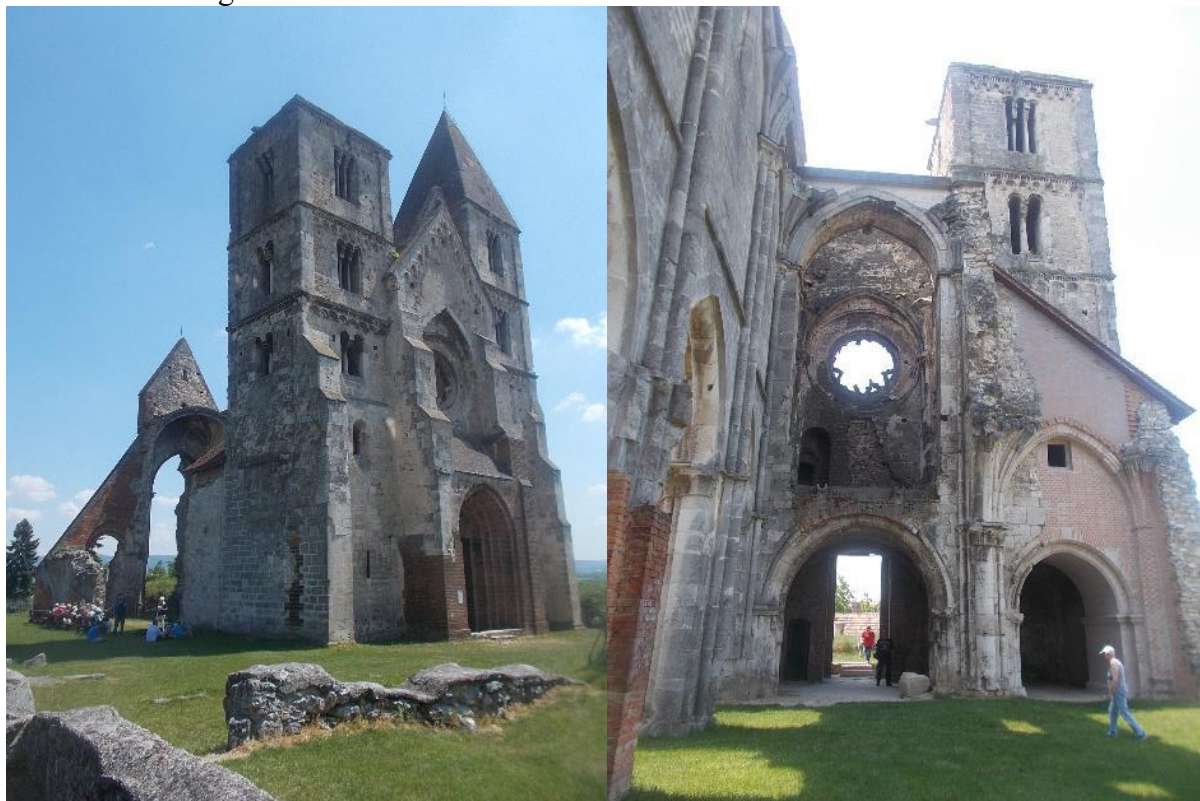
Széchenyi István emlékmű

Felszállás a piros fogaskerekűre

ZSÁMBÉK A MISZTIKUS

Tipikus középiskolás kiránduló helyre, Zsámbékra mentünk július 17-én a menetrend szerinti távolsági busszal a Széll Kálmán térről a Nyugállományúak Klubja szervezésében. Történelem könyveimben a középkori építészet kapcsán mindig a Nyugat-dunántúli Jáki templom fényképét tették be. Budapesttől ez elég messze van, ezért helyette mindig a zsámbéki romtemplomhoz vittek el bennünket. Emlékezetemben az elmúlt évtizedek során a két késő román-korai gótikus kőmonstrum fotója és valós képe összemosódott. Néhány éve lehetőségem adódott kétszer is, hogy avatott idegenvezetővel körül-köre, ablakpárkányról-rózsablakig végigcsodáljam a Jáki templomot. Így aztán minden más elfoglaltságomat félretelve, hófehérre öltöztetett lélekkel vágtam neki a zsámbéki útnak.

Még most, hetek múltán sem jutok szóhoz, még most is bűvöletében vagyok a földrengés által félig lerombolt templomromnak. Ezt látva, be se kell hunynom a szemem hogy megjelenjenek képzeletemben a hiányzó részletek. Sok fényképet készítettem, de utólag keveset hoztak vissza a csodából... Nem is folytatom! Ünnepi ruhába kell öltöznünk és el kell menni egy verőfényes napon Zsámbékra! Nézni a megmaradt falakat, elmerengeni az árnyékokon és vagy bejön a magyar középkor misztériuma, vagy lépünk tovább a Guinness Rekordok könyvébe is bekerült Lámpamúzeumba. Nekem bejött, és egyenesen hazajöttem...

Nem lehetek annyira egoista, hogy egy szót se szóljak a többi látnivalóról, de itthon a könnyen hozzáférhető irodalmat végigolvasva megvilágosodott bennem, hogy Zsámbék nem csak jelenlegi formájában, hanem Magyarország történelmében is egy „ékszerdoboz”. Utóbbi tudatos mellőzése a hazai oktatásban, köztudatban őszintén meglepett. Egy hét, napi 8-10 óra „kutatásra” (keresgélésre) volt szükségem, hogy megértsem ennek az okát.

Megpróbálom leírni, de ez vagy nagyon hosszú lesz, vagy nem lesz elégé PC. (... és 73. életévemben már értelmetlen lenne akárkinek – legyen az illető, akár többszáz éve halott is - a „lábára taposnom”, tehát a részletek papírra vetésével megvárom a 4. hullám hosszú magányos éjszakáit.)

Budapest, 2021. július 20.

Dr. Horváth László Ferenc